

Cartea lui Daniel - Numărul șaptezeci și opt

Dezvăluirea celor patru urâciuni: paralela istorică a răzvrătirii în adventismul laodicean

Jeff Pippenger

2024-02-11

Istoria amoriților este folosită pentru a ilustra timpul când mânia lui Dumnezeu este exercitată împotriva adventismului laodicean. Sora White arată că momentul hotărât de Dumnezeu pentru executarea pedepsei Sale este același în zilele de pe urmă, când cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți, cum a fost atunci când Dumnezeu Și-a adus mânia asupra amoriților. Ea afirmă: „Deși poporul amoriților se remarcă prin idolatria și corupția lui, încă nu umpluse paharul nelegiurii sale . . . Creatorul îndurător era dispus să îngăduie nelegiurirea lor până la a patra generație. Apoi, dacă nu se observa nicio schimbare în bine, judecățile Sale aveau să cadă asupra lor. Cu o exactitate neabătută, Cel Infinit încă își ține socotelile cu toate neamurile. Câtă vreme mila Sa este oferită prin chemări la pocăință, această socoteală va rămâne deschisă; dar când cifrele ating o anumită măsură pe care Dumnezeu a fixat-o, lucrarea mâniei Sale începe. Socoteala este închisă. Răbdarea divină încetează.”

Sora White asociază în mod clar lucrarea mâniei lui Dumnezeu împotriva adventismului laodicean, în cadrul ilustrației lui Ezechiel despre pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, pe care o prezintă drept începând atunci când paharul nelegiurii lor este umplut, pahar care își atinge plinătatea în a patra generație. Toate aceste informații sunt prezentate în contextul vedeniei care a început în capitolul opt, vedenie ce ilustrează patru urâciuni în escaladare.

Atunci mi-a zis: Fiul omului, ridică-ți acum ochii spre miazănoapte. Și mi-am ridicat ochii spre miazănoapte, și iată, spre miazănoapte, la poarta altarului, era la intrare chipul geloziei. Și mi-a mai zis: Fiul omului, vezi ce fac ei? marile urâciuni pe care le săvârșește aici casa lui Israel, ca Eu să Mă depărtez de la sanctuarul Meu? Dar întoarce-te iarăși și vei vedea urâciuni și mai mari. Și m-a adus la ușa curții; și când m-am uitat, iată, o gaură în zid. Atunci mi-a zis: Fiul omului, sapă acum în zid; și, când am săpat în zid, iată o ușă. Și mi-a zis: Intră și vezi urâciunile nelegiuite pe care le fac aici. Am intrat deci și am văzut; și iată, toate felurile de târâtoare și de dobitoace scârboase și toți idoli casei lui Israel, zugrăviți pe peretele de jur împrejur. Și stăteau înaintea lor șaptezeci de bărbați dintre bătrânii casei lui Israel, și în mijlocul lor stătea Iazania, fiul lui Șafan, fiecare cu cădelnița în mână; și se ridica un nor gros de tămâie. Apoi mi-a zis: Fiul omului, ai văzut ce fac în întuneric bătrânii casei lui Israel, fiecare în odăile picturilor lui? Căci ei zic: Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul. Mi-a mai zis: Întoarce-te iarăși și vei vedea urâciuni și mai mari pe care le fac. Apoi m-a dus la ușa porții casei Domnului, care era spre miazănoapte; și iată, acolo ședeau femei care-l plângeau pe Tamuz.

Atunci mi-a zis: Ai văzut tu aceasta, fiul omului? Întoarce-te iarăși, și vei vedea urâciuni și mai mari decât acestea. Și m-a dus în curtea dinăuntru a casei Domnului și, iată, la ușa templului

Domnului, între pridvor și altar, erau vreo douăzeci și cinci de bărbați, cu spatele către templul Domnului și fețele spre răsărit; și se închinau soarelui, spre răsărit. Atunci mi-a zis: Ai văzut tu aceasta, fiul omului? Este oare un lucru mic pentru casa lui Iuda că săvârșesc urâciunile pe care le săvârșesc aici? Căci au umplut țara de silnicie și s-au întors ca să Mă mânie; și iată, își pun ramura la nas. De aceea și Eu voi lucra cu urgie: ochiul Meu nu va cruța și nu voi avea milă; și chiar dacă vor striga în urechile Mele cu glas tare, tot nu-i voi auzi. Ezechiel 8:5-18.

După ce lui Ezechiel i s-a arătat prima urâciune, anume așezarea chipului geloziei la intrarea porții altarului, i se face cunoscut că i se vor arăta urâciuni și mai mari decât chipul geloziei. A doua urâciune este reprezentată de odăile tainice, în care bătrânii, reprezentând conducerea, aduc rugăciune, reprezentată prin tămâie, și proclamă că Domnul a părăsit pământul și nu-i vede. Dar lui Ezechiel i se face cunoscut că va vedea urâciuni și mai mari decât acestea.

A treia urâciune este reprezentată de „femei care îl plâng pe Tammuz”, dar există încă o urâciune și mai mare decât aceasta, căci a patra urâciune identifică o conducere de douăzeci și cinci de bărbați care se închină soarelui, cu spatele întors spre templu.

În cea de-a patra urâciune se rostește sentința că „bătrânii” „au umplut țara de silnicie și s-au întors să Mă provoace la mânie; și, iată, își pun ramura la nas.” „Ziua provocării” este ziua în care începe lucrarea mâniei lui Dumnezeu, așa cum s-a întâmplat cu vechiul Israel când a respins mesajul lui Iosua și Caleb cu privire la Țara Făgăduită. Respingerea mesajului pecetluirii marchează momentul când paharul nelegiurii este plin pentru Ierusalim. Iosua și Caleb reprezintă mica ceată, acei puțini credincioși care suspină și gem pentru urâciunile din biserică și din țară.

Atunci Moise și Aaron au căzut cu fețele la pământ înaintea întregii adunări a copiilor lui Israel. Iar Iosua, fiul lui Nun, și Caleb, fiul lui Iefune, care se numărau între cei ce au iscodit țara, și-au rupt hainele; și au vorbit întregii adunări a copiilor lui Israel, zicând: Țara prin care am trecut ca s-o iscodim este o țară foarte bună. Dacă Domnul Își găsește plăcerea în noi, ne va duce în țara aceasta și ne-o va da; o țară în care curge lapte și miere. Numai să nu vă răzvrățiți împotriva Domnului și să nu vă temeți de poporul țării; căci sunt pâine pentru noi: ocrotirea lor s-a depărtat de la ei, iar Domnul este cu noi; nu vă temeți de ei. Dar toată adunarea a zis să-iucidă cu pietre. Și slava Domnului s-a arătat în cortul întâlnirii înaintea tuturor copiilor lui Israel. Și Domnul i-a zis lui Moise: Până când Mă va disprețui poporul acesta? Și până când nu vor crede în Mine, cu toate semnele pe care le-am făcut în mijlocul lor? Îi voi lovi cu ciurma, îi voi dezmoșteni și voi face din tine un neam mai mare și mai puternic decât ei. Numeri 14:5-12.

„Provocarea” pricinuită de răzvrățiți în Numeri și, de asemenea, în Ezechiel se întemeiază pe refuzul răzvrătiților de a recunoaște „semnele” care au fost manifestate. „Semnele” care au fost respinse pe vremea lui Moise au fost „semnele” care tipificau manifestarea puterii lui Dumnezeu în istoria millerităților. Israelul antic L-a provocat pe Dumnezeu prin respingerea „semnelor” manifestării puterii Sale în istoria lor de temelie. În timpul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii, Israelul modern respinge (își întoarce spatele față de) chiar istoria de temelie care trebuia să fie „semnul”, ce i-ar fi îngăduit să „recunoască” repetarea istoriei Strigătului de la miezul nopții, care se repetă în zilele de pe urmă.

Dumnezeu le îngăduie răzvrătiților să vadă repetarea manifestării puterii lui Dumnezeu, căci această repetare a manifestării puterii lui Dumnezeu a fost nu doar ploaia târzie, ci adevărul care i-ar fi mântuit, dacă ar fi fost între cei ce iubesc adevărul.

Identificarea celor patru urâciuni din capitolul opt al lui Ezechiel ca simboluri ale celor patru generații ale adventismului laodicean face parte din solia care este desigilată de Leul din seminția lui Iuda în zilele de pe urmă. Prima generație a început odată cu răzvrătirea din 1863, iar douăzeci și cinci de ani mai târziu, în 1888, a sosit răzvrătirea care a marcat începutul celei de-a doua generații, având ca simbol odăile secrete. Treizeci și unu de ani mai târziu, în 1919, publicarea cărții lui W. W. Prescott, intitulată "The Doctrine of Christ", a marcat începutul celei de-a treia generații, pe care Ezechiel o reprezentase ca femei plângându-l pe Tammuz. Treizeci și opt de ani după aceea, în 1957, odată cu publicarea cărții "Questions on Doctrine", a sosit cea de-a patra generație, care identifică timpul când răzvrătiții se vor întoarce împotriva soliei pecetluirii care se ridică de la răsărit și se vor închina soarelui.

Vom începe să analizăm a doua generație a răzvrătirii Adventismului laodicean, care a ajuns la Conferința Generală de la Minneapolis în 1888. Este important să ne amintim că toate cele patru urâciuni din Ezechiel au loc în Ierusalim; deși ele reprezintă o istorie progresivă a răzvrătirii, se referă întotdeauna la răzvrătirea care are loc în lăuntru cetății ce reprezintă Adventismul laodicean în zilele de pe urmă.

Ca unul dintre semnele distrugerii Ierusalimului, Hristos spusese: «Se vor ridica mulți proroci mincinoși și vor înșela pe mulți.» S-au ridicat proroci mincinoși, înșelând poporul și conducând mari mulțimi în pustie. Magicieni și vrăjitori, pretinzând puteri miraculoase, au atras poporul după ei în singurătățile munților. Dar această profeție a fost rostită și pentru zilele de pe urmă. Acest semn este dat ca semn al Celei de-a Doua Veniri. Chiar acum hristoși mincinoși și proroci mincinoși arată semne și minuni, ca să-i amăgească pe ucenicii Săi. Nu auzim noi strigătul: «Iată-L în pustie»? Nu au ieșit oare mii de oameni în pustie, nădăjduind să-L găsească pe Hristos? Și din mii de adunări în care oamenii pretind că au comuniune cu duhurile celor morți nu se aude oare acum chemarea: «Iată-L în odăile ascunse»? Aceasta este tocmai pretenția spiritismului. Dar ce spune Hristos? «Să nu credeți. Căci, după cum fulgerul iese de la răsărit și strălucește până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului omului.» Dorința veacurilor, 631.

Odăile tainice sunt un simbol al spiritismului, iar a doua urâciune din capitolul al optulea al lui Ezechiel are loc înăuntru templului, unde imagini pământești fuseseră atârinate pe ascuns pe pereți.

Atunci am intrat și am văzut; și iată, tot felul de târătoare și dobitoace urâcioase, și toți idoli casei lui Israel, zugrăviți pe perețele de jur împrejur. Și înaintea lor stăteau șaptezeci de bărbați dintre bătrânii casei lui Israel, iar în mijlocul lor stătea Iazania, fiul lui Șafan, fiecare cu cădelnița în mână; și se ridica un nor gros de tămâie. Apoi mi-a zis: Fiul omului, ai văzut ce fac bătrânii casei lui Israel în întuneric, fiecare în odăile închipuirilor lui? Căci ei zic: Domnul nu ne vede; Domnul a părăsit pământul. Ezechiel 8:10-12.

Ezechiel vede, în sanctuar, „idolii casei lui Israel, zugrăviți pe pereți”, dar i se spune limpede că această răzvrătire se petrece, de asemenea, în „odăile închipuirilor” ale fiecăruia dintre bătrânii casei lui Israel. Răzvrătirea din templul literal identifică răzvrătirea din templul uman.

Prin curățirea templului de cumpărătorii și vânzătorii lumii acesteia, Isus Și-a anunțat misiunea de a curăți inima de întinăciunea păcatului — de dorințele pământești, poftele egoiste, obiceiurile rele, care întinează sufletul. Maleahi 3:1-3 citat. Dorul veacurilor, 161.

A doua urâciune a reprezentat o manifestare a nelegiurii atât în sânul Bisericii, cât și în mințile presbiterilor care trebuiau să fie păzitorii ei. Nelegiuirea manifestată acolo este nelegiuirea spiritismului. În zilele lui Noe, când toate întocmirile gândurilor inimii oamenilor erau rele, antediluvienii își umpluseră paharul nelegiurii.

Și Dumnezeu a văzut că răutatea omului era mare pe pământ și că toate închipuirile cugetelor inimii lui erau numai rele neîncetat. Geneza 6:5.

A doua generație identifică momentul în care spiritismul a pătruns atât în conducerea Ierusalimului, cât și în structura corporativă a Adventismului laodicean. Ceea ce au făcut „bătrânii casei lui Israel” „în întuneric”, „în” odăile „închipuirii” lor, identifică „faptul că orice închipuire a gândurilor” inimilor lor „era numai rea”. Sora White afirmă limpede că distrugerea Ierusalimului reprezintă sfârșitul lumii, iar mărturia potopului din vremea lui Noe reprezintă, de asemenea, sfârșitul lumii. În zilele de pe urmă, cei care refuză să fie sfințiți prin adevăr sunt cuprinși de spiritism, așa cum este reprezentat de a doua urâciune din capitolul opt al lui Ezechiel.

A doua urâciune din cartea lui Ezechiel reprezintă răzvrătirea care a venit în 1888 și devine simbolul celei de-a doua generații, dar, mai mult decât atât, 1888, și tot ceea ce el reprezintă sau ceea ce îl reprezintă, s-a repetat la 11 septembrie 2001. Sora White precizează în mod specific că, în 1888, îngerul puternic din Apocalipsa, capitolul optsprezece, a coborât și, prin urmare, acea istorie reprezintă timpul în care marile clădiri ale orașului New York urmau să fie dărâmate printr-o atingere din partea lui Dumnezeu, iar Apocalipsa, capitolul optsprezece, versetele unu până la trei, urmau să se împlinescă.

„Refuzul de a renunța la opiniile preconcepute și de a accepta acest adevăr a stat la baza unei mari părți a opoziției manifestate la Minneapolis împotriva soliei Domnului prin frații Waggoner și Jones. Prin stărnirea acelei opoziții, Satana a reușit să țină, într-o mare măsură, departe de poporul nostru puterea specială a Duhului Sfânt pe care Dumnezeu dorea cu ardoare să le-o dăruiască. Vrajmașul i-a împiedicat să dobândească acea eficiență care ar fi putut fi a lor în ducerea adevărului în lume, așa cum apostolii l-au proclamat după ziua Cincizecimii. Lumina care este menită să lumineze întreg pământul cu slava ei a fost întâmpinată cu împotrivire, iar prin acțiunea propriilor noștri frați a fost, într-o mare măsură, ținută departe de lume.” Mesaje alese, cartea 1, 235.

Istoria anului 1888 a oferit exemplul respingerii soliei ploii târzii care a sosit la 11 septembrie 2001. 1888 este un simbol al celei de-a doua generații a adventismului laodicean, care este reprezentată de a doua urâciune din cartea lui Ezechiel, iar istoria respectivă identifică o răzvrătire care a fost preînchipuită de cei șaptezeci de bătrâni din cartea lui Ezechiel. Răzvrătirea lor

reprezenta spiritismul și era paralelă cu umplerea paharului timpului de probă în vremea lui Noe. Respingerea soliei a ilustrat respingerea, de către conducere, a soliei ploii târzii, care trebuia să identifice sosirea celui de-al treilea Vai al Islamului.

"Ploaia târzie va cădea asupra poporului lui Dumnezeu. Un înger puternic va coborî din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui." Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Conducerea care, în 1888, a respins mesajul a prefigurat respingerea mesajului islamului la 11 septembrie 2001, dar Dumnezeu intenționează să aducă la iveală o manifestare a puterii la care acei conducători vor fi martori, ca parte a judecății Sale asupra lor. Manifestarea puterii ploii târzii are loc la sfârșitul perioadei pecetluirii. Ea a început la 11 septembrie 2001, dar își atinge apogeul la sfârșitul celor trei zile și jumătate din Apocalipsa unsprezece, când sosește "marele cutremur".

Solia din 1888 a fost solia laodiceană, ultima chemare pentru un popor odinioară ales, care atunci era pe cale să fie trecut cu vederea.

"Solia care ne-a fost dată prin A. T. Jones și E. J. Waggoner este solia lui Dumnezeu pentru biserica laodiceană, iar vai de oricine mărturisește că crede adevărul și totuși nu răsfrânge asupra altora razele date de Dumnezeu." Materialele din 1888, 1053.

Solia din 1888 a reprezentat solia care a arătat că, atunci când marile clădiri ale orașului New York au fost doborâte la 11 septembrie 2001, mărturia directă adresată bisericii din Laodicea urma să fie dată, iar mărturia directă este solia Islamului celui de-al treilea Vai, care, când este suflată asupra unui popor căzut de la credință, are puterea de a-l readuce la viață ca o oaste puternică.

„O mărturie directă trebuie adusă bisericilor și instituțiilor noastre, pentru a-i trezi pe cei ce dorm.”

Atunci când cuvântul Domnului este crezut și ascultat, se va realiza un progres constant. Să vedem acum marea noastră trebuință. Domnul nu ne poate folosi până când nu suflă viață în oasele uscate. Am auzit rostindu-se cuvintele: „Fără mișcarea adâncă a Duhului lui Dumnezeu asupra inimii, fără influența Sa dătătoare de viață, adevărul devine o literă moartă.” Review and Herald, 18 noiembrie 1902.

1888 marchează începutul celei de-a doua generații a Adventismului, dar oferă totodată o linie profetică ce se armonizează cu zilele de pe urmă. La 11 septembrie 2001, Dumnezeu i-a condus înapoi pe căile vechi pe aceia care au ales să accepte că atacul Islamului asupra fiarei pământului a fost o împlinire a profeției. Poporul lui Dumnezeu trebuia să se întorcă la nestematele lui William Miller și să fie instruit în privința adevărilor fundamentale, care includeau împlinirea primului și celui de-al doilea vai, fapt care, la rândul său, consfințește sosirea celui de-al treilea vai în acel timp. Odată ce acei oameni s-au întors la acele căi vechi, au fost călăuziți să vadă sfințenia celor două table ale lui Habacuc.

Răzvrătirea din 1863 împotriva celor două table ale lui Habacuc, care sunt nestematele lui Miller și totodată temeliile Adventismului, a prefigurat o răzvrătire care s-a repetat la 11 septembrie 2001; căci, încă o dată, conducerii Adventismului laodicean i s-a oferit ocazia să susțină nestematele lui Miller sau să le respingă. Toate cele patru generații ale Adventismului care sunt reprezentate în

Ezechiel, capitolul opt, reprezintă, de asemenea, răzvrătirea Adventismului laodicean din 11 septembrie 2001.

Vom continua identificarea celei de-a doua generații a adventismului laodicean în articolul următor.

Dumnezeu a creat omul cu simțăminte capabile să îmbrățișeze realitățile veșnice. Aceste simțăminte trebuiau păstrate curate și sfinte, libere de orice pământesc. Dar oamenii au pierdut veșnicia din socotință. Dumnezeu, Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel ce ține în mână Sa destinul fiecărui suflet, este dat uitării. Socotindu-se puternici în cunoaștere, oamenii s-au coborât până la cea mai de jos treaptă în ochii lui Dumnezeu.

Mintea omului a devenit pământească. În loc să poarte amprenta divinității, ea poartă amprenta umanității. În odăile ei se văd închipuirile pământului. Practicile degradante care predominau în zilele lui Noe, punându-i pe locuitorii acelei epoci dincolo de nădejdea mântuirii, se văd astăzi. Signs of the Times, 18 decembrie 1901.